

de Salærer, som tilstaaes Sagførere for Udførelsen af offentlige beneficerede Sager, i mange Tilfælde ere for ringe, at det nuværende Lovforslag er fremkommet, men det Hensyn, som den ærede første Læser gjorde gjældende, nemlig at Sagførerne efter Sagførerloven af 1868 ikke længere i en monopoliseret Stillings have et Bederlag for deres Umage med offentlige Sagers Udførelse, har ogsaa spillet sin Rolle, og det er, som de Herrer ville have bemærket, ogsaa udtryffeligt fremhævet i Lovforslagets Motiver. Det er Ministeriets Tante, at, saaledes som man hidtil har været stillet overfor den Indflydelse, som den lovbestemte Forfrist over dette Salærs Størrelse har haft, har man ikke været i Stand til at yde Sagførerne en virkelig passende Betaling for det Arbejde, de have udført. Der staar ikke i Lovforslaget fremhævet med Styrke og Skarphed, at det skal være fuldt Bederlag for det Arbejde, som Sagførerne har haft med Sagen, men der staar, at det skal være et efter hans Arbejde afsættet Salær, og ved Bestemmelsen af et saadant Salær følger det af sig selv, at man væsentlig maa tage visse Hensyn. Det kan ikke være Andet, end at der udbanner sig en vis Praxis i saa Henseende, og derefter vil man gaa. Man vil ikke saadan finde sig foranlediget til paa Grund af, at en Sagfører i et enkelt Tilfælde har gjort sig mere Umage med en Sag end i andre Tilfælde, at tildele ham et Salær, som langt overstiger den Grændse, som man ellers pleier ikke at overskride. Dette vil man ikke falde paa, og jeg tror derfor heller ikke, at Kommunerne ville være udsatte for at komme i det Tilfælde, som den ærede sidste Læser omtalte, nemlig at komme til at betale et saa høit Salær som det, han nævnte. Jeg vurderer ikke den ærede Læzers Lid og Kræfter — det er ikke min Mening —, men paa den anden Side kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at han ogsaa fuldt forstaaer at vurdere sin Lid og sine Kræfter, naar han mener, at han for en Sag, som har kostet ham 14 Dages Arbejde, maatte have i det Mindste 1 à 2000 Rbl. i Salær. Det er ikke sagt, at denne Maalestof just vilde blive godkjendt af Domstolene. Jeg tror nok, at jeg tør berolige Kommunerne i den Henseende. Hvad angaar, at det skulde være aldeles umuligt at fastsætte Salæret, uden at der var en Tariffbestemmelse eller en Maximums- og Minimumsgrændse, da skal jeg bemærke, at i og for sig har jeg slet ikke saa særdeles meget imod at gaa ind paa en Maximal- og Minimalgrændse, naar der maatte blive lagt nogen særegen Vægt derpaa fra Thingets Side, og det har ogsaa været Gjenstand for min Overveelse, om man ikke skulde gaa denne Vej; men det, som bevirkede, at jeg antog, at man ikke burde gjøre det, var, at man hidtil har kunnet udnævne det med Hensyn til beneficerede Sager. Med Hensyn til beneficerede Sager er der jo ingen legal Maximums-

og Minimumsgrændse, og dog er man kommen ud af det. Endelig have vi jo flere andre Steder i Lovgivningen, hvor der er Tale om Sagførernes Ydelse, eller i det Mindste om Ydelse, der i Almindelighed udføres af Sagførere, den almindelige Regel, at Salæret bestemmes ved Skøn af Retten, og ikke ved Tariffbestemmelser. Dette er f. Ex. Tilfældet i Konturs- og Skiftelovene, hvor der er Tale om det Salær, der tilkommer Kurator og Inkassator og den af Skifteretten antagne Medhjælp ved Boets Bestyrelse, og jeg betragter det i det Hele taget som et overordentlig tvivlsomt Spørgsmaal, om det er rigtigt og hensigtsmæssigt at have en egentlig Sagførertarif, ligesom jeg ogsaa veed, at der derover har været yderst forskellige Meninger andtsteds. Det er meget langt fra, at man — saaledes som maaste Nogle ville mene efter den sidste ærede Læzers Udtalelser — andtsteds har været paa det Næne med sig selv om, at det var rigtigt at have en Sagførertarif. Dette er et overmaade omstridteret Spørgsmaal, og Noget, hvormed jeg skal sige, at der ikke er nogen fast eller bestemt Anskuelse noget Sted, saa at det ikke kan siges, at det er anerkjendt fra alle Sider, at det er det Rigtige. Det er et aabent og tvivlsomt Spørgsmaal, men selv om man maatte mene, at det kunde være rigtigt at have en Sagførertarif, saa gaar jeg rigtignok ud fra, at, naar man, som hos os, ikke har eller i Hast kan staae en Tarif for Sagførernes Arbejde overhovedet, saa vil der heller ikke være nogen særlig Grund til at have saadanne tariffmæssige Bestemmelser i det Tilfælde her, hvor Salæret fastsættes af Retten. Naar man ser hen til, at disse Salærer bestemmes af de underordnede Retter og siden i Tilfælde af Appel blive Gjenstand for Bedømmelse baade af Overretten og af Spøisteret, saa tror jeg, at der nok ad denne Vej vil udvikle sig en nogenlunde ensartet Praxis over hele Landet, saaledes at man ikke behøver at være bange for, at der, fordi der mangler en udtryffelig Maximums- og Minimumsbestemmelse i Loven, skulde udvikle sig en fuldstændig blind Vilkaarlighed ved disse Salærers Fastsættelse, og jeg har derfor antaget, at det ikke var nødvendigt at foreslaa en saadan. Det kan altid have sine Vanskeligheder, naar saadanne Maximums- og Minimumsbestemmelser skulle sættes ind i Loven, thi for det Første er det vanskeligt at træffe de rette Tal, og for det Andet kan det ogsaa let have visse indirekte Følger, for Exempel, maaste den Følge, at man vilde gaa til Maximumsgrændsen i langt flere Tilfælde, end man ellers vilde komme til denne Sum, naar der ikke var foreskrevet noget Saadant i Loven. Skal der indtræde en væsentlig Forbedring i Sagførernes Betaling, saa ser jeg ikke rettere, end at Maximumsgrændsen maatte løstes temmelig høit i Beiret i Sammenligning